

РЕЦЕНЗИЯ

за

Резултатите от конкурса за присъждане на академичната длъжност „ПРОФЕСОР“, обявен от ЮЗУ „Н. Рилски“, в Държ. В-к, бр.59 от 29.07.2016 г. Професионално направление: 3.3 Политически науки, /История на политическите учения и теория на политиката/, с единствен участник: **Доц. д-р Борис Филипов Манов.**

В конкурса за професор, обявен от ЮЗУ “Неофит Рилски“ към Професионалното направление „Политически науки“ документи е подал само един кандидат. Това е доц. д-р **Борис Филипов Манов.** Той е щатен преподавател в университета. Като учен принадлежи към водещите представители на активното днес, средно поколение български специалисти, които изпълняват основните функции, свързани с развитието на знанието в областта на политическата наука и неговото преподаване в университетската аудитория.

Академичната кариера на Борис Манов още със старта си, тръгва и се развива по правилата на една естествена логика, чрез надграждане и обогатяване. През втората половина на 70-те години той следва специалност „Философия“ в СУ „Кл. Охридски“. Още на студентската скамейка се отличава с високо чувство за отговорност, отлична само организация на дейностите и професионален подход към ангажиментите, свързани с учебния процес. В резултат логично, след завършването на висшето си образование, през 1979 година Борис Манов е отлично подготвен млад специалист, който веднага се ориентира към академичната кариера.

След спечелването на конкурс, започва преподавателска работа във ВСУ „Л. Каравелов“, София. В паралелен план пише дисертация, която защитава успешно през 1988 г. и придобива научната степен „доктор“. През 1992 г., на базата на реализираната нова научна продукция, вече му е присъдено научното звание „доцент“. За повишаване на преподавателската си квалификация, в продължение на шест месеца, през 1988 година специализира в Московския държавен университет „М. Ломоносов“. В резултат, още в ранните години от неговото развитие като университетски преподавател Борис Манов демонстрира академична зрялост, и организационни възможности, благодарение на които получава висока академична оценка. През 1991 година той е избран и за ръководител на катедрата „Социални и хуманитарни науки“ във ВСУ.

От 2000 - та година доц. Борис Манов преминава на основна работа в ЮЗУ “Неофит Рилски“, Благоевград. Там той реализира най-съществената и впечатляваща част от своята научна кариера като организатор на учебния процес, преподавател във ВУЗ и учен-изследовател. Избран е за член на Факултетния и Академичния съвет в университета. От 2008 до 215 година е председател на Общото събрание на Философския факултет. През 2014

година е избран за ръководител на катедрата по „Философски и политически науки“, а от 2015 година е и „Декан“ на Философския факултет в ЮЗУ. Като член на академичен колектив участва активно при последователната акредитация на трите основни учебни планове в специалност „Политология“ при ЮЗУ: за бакалавърската, магистърската и докторантската степени. Така дава основен принос за трайно стабилизиране на това професионално направление в университета, върху основополагащите законови принципи, задължителни за равнището на университетското образование, в областта на политическото познание.

Натрупаният опит и завоюваният авторитет от доц. Борис Манов са основна причина, той да бъде привличан и като член на комисии, за акредитация на специалности по линия на НАОА в други водещи български университети като: СУ „Св. Кл. Охридски“, НБУ - София и др. По същите съображения 7 пъти е привличан за член на научни журита, в които са реализирани процедури – от защита на докторски дисертации, до присъждането на длъжността „професор“ - в СУ „Св. Кл. Охридски“, УНСС, Академията на МВР, ЮЗУ „Н. Рилски“ и др. Професионалната и управленска компетентност на доц. Борис Манов е причината за неговото включване като член на редакционните колегии в три авторитетни български периодични издания: Отговорен редактор е на Годишника на Философския факултет в ЮЗУ, и е член на редакционните колегии на сп. „Проблеми на постмодерността“ и „Български икономически преглед“. Своеобразна кулминация в неговата реализация по отношение на научно експертната дейност -извън аудиторията, е привличането на доц. Борис Манов за член на две чужди научни списания. Първото от тях се издава в Казахстан и разработва съвременните проблеми на науката и развитието на образованието. А второто се издава в Р. Македония, на английски език, с водеща предметна област Философията, и международния опит в областта на социалните науки и хуманитарното знание.

Привеждам, напълно съзнателно тази фактология в рецензията си, тъй като тя е единствената реална основа, която ми дава основание да формулирам **първия си принципно важен извод.** На базата на проследената информация, без никакво колебание констатирах, че през изминалите десетилетия, доц. д-р Борис Манов е извървял един изключително богат академичен път на развитие. Той е оставил зад себе си собствена и то много впечатляваща диря, в съвременното висше образование на България. Казано още по-конкретно, доц. Манов принадлежи към поколението – пионер, което положи административните основи и разви институционално най-младата от хуманитарните науки в България – Политическата. Неговата дейност е свързана с всички процеси, които днес протичат в университета: организация на учебния процес; участие в научно-експертната дейност; осигуряване на системност и високо равнище на научната продукция. Това са административно-управленски

постижения, които без никакво съмнение, /сами по себе си/, атестират доц. д-р Борис Манов като представител на съвременната политическа наука в България с ръководни функции, който има реалните заслуги на един професор.

х

х

х

Доц. Борис Манов е и **изявен университетски преподавател на студентите**. Обобщаването на фактологията в това направление показва, че той е подготвил и реализирал в аудиторията 12 /дванадесет/ различни лекционни курсове. При това те покриват едни от най-значимите дялове на политическото знание с фундаментално значение, за подготовката на младите кадри в специалност „Политология“. Като се тръгне от основополагащите лекционни курсове – Въведение в политологията и История на политическите идеи, мине се през Методологията на научните изследвания и Теорията на политическия мениджмънт и се стигне до Политическата етика, Философията на научното познание, Философията на политиката и др.

Без никакво съмнение това са изключително важни, но и едни от най-сложните и трудоемки направления, които се разработват в областта на политическото и хуманитарното познание. Някои от тях преди четвърт век не бяха развити в системата на висшето образование на България. Поради това работата на доц. Манов в преподавателската сфера, е била свързана с преодоляването на изключително сериозни трудности. Те са свързани с осигуряването на надежден информационен ресурс от чужбина, при задължителната необходимост неговата професионална интерпретация да се съобрази с условията на обществения живот в България. Само така предлаганото ново знание би могло да се превърне в практически полезно градиво на лекционното изложение. От една страна, то да е пълно по отношение изчерпателността на съответния научен предмет. От друга да е и разбираемо за студенти, които едва прохождат в областта на Политическата наука. А от трета – това ново знание реално да обогатява техният ценностен кръгзор и възможности за самостоятелно мислене.

Казано кратко: като университетски преподавател доц. Манов се е залавял с учебно преподавателска тематика, която е много рискова, от гледна точка на така наречената „аудиторна атрактивност“. При нея са налице реални възможности, студентите да останат „хладни“ и „неразбиращи“ към поднасяното им знание, пред вид преобладаването на високата теорията, пред лесно смилаемата емпирична фактология. Защото в някои измерения част от посочените лекционни курсове на доц. Манов принадлежат към „тежката артилерия“ на хуманитарното познание изобщо!

Фактите с които разполагаме обаче показват, че въпреки съпътстващите го практически затруднения и като университетски преподавател, /именно защото са е захващал с неразработена и новаторска тематика/, доц. Борис Манов на практика се налага трайно и като един от

много интересните, оригинални и плодови университети преподаватели в България. В някои направления той има пионерски принос, свързан с обогатяването и разнообразяване на учебния процес, в областта на българската Политическа наука.

Неговите лекционни курсове обогатяват същностно учебния процес. Те извеждат студентското мислене извън тесните рамки на преводните учебнически манти. Тези, които поднасят едно смляно на дребно знание, за така наречените „класически“, но предимно глобалистски аспекти на политическото мислене. Лекционните курсове на доц. Манов не дават опростена и лесно смилаема политическа „азбука“. Те провокират преди всичко самостоятелното, задълбочено мислене на обучаемите, за да търсят и намират те своите собствени отговори на проблематиката свързана с организацията и управлението на демократичното общество.

Тук се крият причините, поради които студентите търсят доц. Борис Манов като научен ръководител на дипломни работи при завършването на бакалавърска и магистърска степени на обучение. Той е бил научен ръководител и на трима докторанти, от които един е чужд гражданин. Към проблематиката застъпвана в неговите курсове е проявен интерес и в чужбина. По програма „Еразъм“ доц. Манов е чел лекции в Тетовския университет, Р. Македония.

Така групирана фактологията свързана с второто направление от реализацията на доц. д-р Борис Манов, вече като университетски преподавател в аудиторията, го разкриват като един наистина търсещ и нестандартен УЧИТЕЛ на младите специалисти, с висше образование в областта на Политическата наука. В случая напълно съзнателно използвам термина „учител“ с главни букви, защото това към което той се стреми е, придобиването на длъжността „професор“. А в превод от гръцки език, точният смисъл на понятието „професор“ означава именно „учител“. Пред нас е един университетски преподавател който търси съзнателно нови, не отпъкани полета, при поднасянето на знанието пред обучаемите. С работата си в аудиторията той цели да провокира преди всичко мислене, а не зазубряне. Целта му е да стимулира обучаемите да намират сами решения на онова, което ще е основното в тяхната бъдеща реализация в практиката. **От тук и втория ми основен извод: вън от всякакво съмнение е, че постиженията на доц. Манов, реализирани и в аудиторната работа със студентите, са на равнището на онова, което се очаква от един истински, съвременен професор, получил заслужено обществено признание и за приносите си в своята педагогическа дейност във ВУЗ.**

х

х

х

Без никакво съмнение един от най-важните компоненти, който подлежи на задължителна оценка, във всяка професорска процедура, е наличието на сериозни научни приноси, реализирани от кандидата. При това те трябва да са нови – в смисъл, да не са използвани в предишни конкурси,

в който той е участвал. Само така би могло да се направи оценка на онази реална „добавена стойност“, която ученият е дал, в цялостното развитие на академичното познание, през периода между доцентурата и професурата. За да има той основанията да претендира за присъждането на най-високата академична длъжност „професор“ в университета.

В това отношение доц. д-р Борис Манов също се представя по един много впечатляващ начин.

В битността си на доцент от 2004 до 2016 година, Борис Манов е взел участие общо в 26 научни конференции. Това прави средно по минимум два научни форума на година. Три от тях са проведени в чужбина – Казахстан, Гърция и Р. Македония. Там той излиза с доклади, в които се анализират и оценяват основополагащи идеи в политическото и социално мислене на видни представители на политическата теория като Джон Лок, Зигмунд Фройд, Бенедето Кроче, Ерих Фром, бащите-основатели на руската евразийска школа. В паралелен план, доц. Манов участва на научните конференции с експертни становища върху важни въпроси свързани с демографската криза в България; нейните последици за националната сигурност на страната; проблемът за същността на политическото неподчинение; изяснява спецификите на парадигмалният и рефлексивният подходи използвани в политологичните изследвания и др.

Анализът и интерпретацията на подобно, изключително мащабно теоретично наследство, в областта на класическата политическата теория, предполага много задълбочено експертно мислене, както и широк професионален кръгзор на автора. Плюс нестандартност при подбора и оценката на онези цивилизационни ценности, които там действително са с непреходна значение. За да има смисъл, те да се препоръчват за опознаване и от съвременния читател. Цел, която доц. Манов преследва със сериозен успех, в научните доклади, посветени на бележитите мислители. **Така като учен той присъства активно в националния академичен дискурс. Там дава свой принос за смисления, продуктивен дебат сред политологичната общност на България, при обяснението на актуални, частни въпроси, с принципно значение, за обогатяването на политическото познание.**

В паралелен план, като учен – изследовател, доц. Манов работи и като автор в 9 научни проекти. Тематиката там също е актуално политическа: диалогът Изток-Запад, философските, духовните и гражданските измерения на човешкото битие; границите в мисленето и политическата практика; ролята на толерантността в глобалната епоха и др. Съавтор е и в няколко колективни монографии.

Безспорно ядро в неговото ново, все още не използвано научно творчество обаче, са статиите, студиите и монографиите, които той предлага за оценка в настоящия конкурс. **Фактологията и тук е изключително респектираща.**

За периода от 2005 до 2016 година доц. Борис Манов е написал и публикувал общо 32 научно изследователски статии. Тоест - средно годишно той е обнародвал по над три нови заглавия, във варианта - къси изследователски форми. Четири от тях са публикувани в чужбина на английски и руски език. В същото време е обнародвал 4 обеми студии в Годишника на ЮЗУ. Съавтор е в 7 колективни монографии. Издал е и изключително полезната антология „Класически политически доктрини: автори и идеи“, която е настолен учебник на студентите в специалност Политология.

Тъй като във връзка с участието си в конкурса доц. Манов е приложил една изрядна документация, там аз открих неговите кратки, но обективни самооценки за научните приноси в тези сравнително по-малки академични форми. Поради това, за да не утежнявам излишно изложението на рецензията си, във връзка с тази част от неговото творчество, аз декларирам, че приемем въпросните самооценки на автора. Те се покриват и с моите представи за научен принос, възможен за реализация, в рамките на една статия или студия.

Това обаче, което се откроява като най-мощни, самостоятелни научни трудове на доц. Борис Манов са двете самостоятелни монографии на автора: „Парадигми и доктрини в европейската политическа мисъл“ и „Евразийство в България“ /Научно-исторически анализ/.

Без колебание констатирам, че на практика това са ДВА ХАБИЛИТАЦИОННИ ТРУДА. Всеки един от тях, взет по отделно, притежава научни приноси на професорско равнище. Реалност, която е оценена и с факта, че втората монография на доц. Манов през 2014 г. е била издадена в Германия. Ето защо ще дам по-разгърната оценка именно на тези два водещ компонента, в научното творчество на колегата Манов.

Развитието на политическата наука в България през последния четвърт век се влияеше от серия специфични фактори, които оказаха сериозно неблагоприятно въздействие, върху изследователската методология и **постиженията на** поколението – пионер, положило основите на този дял на хуманитарното познание в България

Основните бяха липсата на богат собствен опит в областта на плуралистичната политическа наука, сложността на времето, през което тя навлезе решително в българското духовно пространство и изключително многото разнопосочни влияния, които се появиха сред трансформиращото се българско общество. Всичко това лиши първото поколение български политолози от възможността, да излязат веднага в общественото пространство, със свой, оригинален научно-изследователски облик и приноси.

Споменатият дефект с особена сила пролича, при преподаването на историята на политическата мисъл във ВУЗ. Като правило, четвърт век, в тази област на университетската практика преобладаваше „работата на

парче”. Появата и еволюцията на политическата мисъл се експонираха „автор след автор”. Какви основи на европейската политическа теория е положил Сократ? С каква Платон и Аристотел обогатили древногръцката политическа мисловност? След това какво е добавил Цицерон? и т. н. Картината която се рисува с този подход, се свежда до елементарната представа: появил се нов мъдър човек, измислил той нещо друго и с това обогатил политическото познание.

В този подход се губеше връзката между представителите на съответните генерации. Не можеше да се създаде единна рамка, която да изясни: от какви общи фактори се влияе мисленето на редуващите се поколения политически мислители. Защото освен личностните особености и способността, на всеки индивид да прави някакви оригинални, собствени съждения – между поколенията от мислители явно има и нещо, което ги обединява. То ги прави в някаква степен „единни” и е общовалидно за тях. Следователно възниква и логичния въпрос: а кои са главните двигателни сили на този духовен напредък, но като глобален цивилизационен процес. А не само като фактор за индивидуалното помъдряване на всеки следващ мислител.

Въпроси от подобно естество развълнуваха най рано колегата доц. д-р Борис Манов. И той седна да напише изключително интересната книга, „Парадигми и доктрини...” Без никакво преувеличение, във връзка с нейната оценка трябва да се каже, че става дума за **важно събитие в развитието на политическата наука в България**. След четвърт вековни усилия, тя дава основания да се говори вече и за процес, при който българските автори напускат решително рутината на пренесените чужди традиции. Българските политолози вече са в състояние да разработват творчески, фундаментални проблеми на политическото познание, които нямат аналог в съществуващата книжнина.

В какво се състоят, най-кратко казано основните научни приноси, които намираме в тази монография на автора?

Първо, доц. Манов решително изоставя работата на парче, при изучаването и преподаването на политическата наука. Той доказва в работата си, че отречения подход накъсва информационния масив и не позволява да се проследят големите обединяващи сили, които движат напред еволюцията на глобалните разбирания за политиката, властта и държавата.

На **второ** място, авторът е разработил иновативната концепция, за изследване еволюцията на политическата мисъл в рамките на така наречения от него „парадигмално-доктринален” подход. За пръв път в България се конструира един нов теоретичен модел, чрез който се обясняват не индивидуалните постижения на личностите – едно по едно. А се изяснява основата: на какво се базира колосалния сбор от колективните завоевания,

реализирани в поредици от генерации, мислители, които работят по правилата на една от парадигмите.

На **трето** място, авторът е приложил практически своя подход. В резултат на това той обосновава интересното схващане за доминирането на **три** водещи парадигми в историята на европейската политическа мисъл.

Най-старата авторът нарича „космологично-теологична”. Нейното съществуване той разполага между 8-ми век пр. н. е. и 15-век. Независимо, че през това време се сменят поредица от различни обществените формации - мислителите, разсъждаващи върху политическата проблематика, извеждат своите основни схващания от наличието на едни общи принципи: важна част от причините за създаването на държавата се търсят „вън” от реалното човешко общество; митът и логосът /знанието/ много сложно се преплитат, при обяснението на основните фактори на политика; хармонията на човешкия свят задължително предполага присъствието и на божеството в неговата структура – макар и в различни вариации; налице е стремеж да се създава една „идеална картина” за възможно човешко общество, което при определени условия се смята за постижима реалност, и пр.

След като е изяснил базовите основи на този подход Доц. Манов, разглежда и най-важните постижения реализирани от политическите мислители работили в неговите рамки. Той признава сериозните приноси реализирани от тях и извежда основните дефекти на парадигмалното им мислене. Така читателят си изяснява онова наистина общо, единно и даващо облик на политическата мисъл, в една много по-монолитна цялост. А това вече е сериозно научно постижение.

Вторият водещ компонент в монографията е свързан с изследване постиженията, които европейската политическа мисъл е регистрирала в рамките на втората парадигма, назована от доц. Манов - „**хуманитарно-социална**”. Това е времето от 15-ти до 19-ти век. Тук много задълбочено са изведени качествено новите цивилизационни основи, върху които стъпва европейската политическа мисъл. Най-кратко те биха могли да се представят в следната последователност: остра полемика с дефектите на предшестващата парадигма, за да се открият възможности, за налагането на новата глобална мисловна рамка; издигане в култ на реалната инициативност на човека, освободен от догматиката на религията и митологията; налагането на разбирането, за предимството ако човекът заложи в своето развитие главно на науката като основен двигател за прогреса в държавата и обществото; разглеждането на човекът вече не като „образ и подобие” на божествените творения – той е издигнат до „върх на света”, благодарение на неговия ум и творчески възможности; човешкото същество вече не трябва да се консултира с извън обществени сили, а трябва да решава само кое добро и кое е зло.

Така доц. Борис Манов доказва, че държавното устройство вече се разбира като изрез на свободната воля на хората. Поради това „земният бог” вече е той – човекът, който е единственият, реален господар на земята. След това, върху тази общо теоретична база, авторът анализира постиженията, реализирани от поколенията работили в пространството на втората парадигма – от Макиавели до Карл Попър. Така той разкрива богатата панорама на еволюционните надграждания, които тези поколения автори внасят в цялостната еволюция на европейската политическа мисъл.

Третият водещ компонент в монографията е изследването свързано с еволюцията на европейската политическа мисъл в рамките на обособената от автора най-нова парадигма, наречена от него - „**космологично-хуманистична**”. Нейната начална граница доц. Манов открива към началото на XX –ти век и защитава теза, че тя все още е в процес на формиране и развитие, като ще протича и през вековете напред. Фундаменталната мисловност, която обединява теоретиците на политиката, работещи в рамките на тази парадигма авторът на монографията е дефинирал в следната последователност: през XX век човечеството достигна своя предел в усилията си да се наложи над природата; но, човекът се реализира вече не само като творец, но и като безпрецедентен разрушител на естествената среда, в която той е възникнал и с е развивал; нещо повече – човекът може да създава небивала техническа реалност, на която е в състояние да вдъхне дори и „технологичен разум”; така че човекът не само обогатява – той вече е в състояние и да ликвидира съществуващото, а заедно с него и самия себе си. От там нататък, на широка фактологична основа авторът изяснява, поименно кой от най-новите автори, работят по тази парадигма.

Преценявана цялостно, рецензираната монографията на доц. Борис Манов е принос в развитието на политическата наука, който се характеризира като НОВА ДУМА в областта на познанието. Неговата книга отваря нова, изключително полезна страница, в подходите, как да се изучава и преподава ефективно историята на политическата мисъл. Приложената тук изследователска методология позволява да се открият водещите оси, около които се върти политическата мисловност, през различните фази от развитието на европейската цивилизация. Така се откриват големите, общи „двигатели” които са тласкали напред не мисленето на отделния теоретик – а на цели поколения, работили в областта на политическата цивилизация на човечеството. Затова смятам, че рецензираната монография на доц. Борис Манов по същество е труд на равнището на една голяма докторска дисертация и хабилитационен труд за присъждане на длъжността професор.

Вторият хабилизационен труд на доц. Борис Манов посветен на евразийското политическо мислене и действие **е научен принос, който надхвърля мащабите на вътрешно българските идейни потребности.**

Първо, защото за пръв път представител на българската политическа наука, разработва цялостно, на монографично равнище, една от основните съвременни доктрини, за развитието на света. Във всички основни аспекти, на нейната теория. Факт, който е привлякъл вниманието и на учените в Германия и трудът му е обнародван там.

И на **второ** място – с работата на доц. Манов се подхожда към разрешаването на един фундаментален проблем на политическата наука, върху който до сега не е работено системно: това е тематиката, свързана с ролята на България и приносите на нейната хуманитарна интелигенция, за обогатяване на европейската политическа мисловност. Проблем, който тепърва чака своите изследователи, защото има какво да се пише по това направление.

В монографията на доц. Манов посветена на евразийството абсолютно всичко е ново и приносно: за пръв път тук се пускат в научно обръщение основните информационните източници, върху които се гради изложението; издирани са теоретичните трудове на авторите - евразийци, които са изключителна библиографска рядкост; в резултат изложението е положено върху максимално полезна емпирика. Тя позволява да се направи пълна, теоретична реставрация на индивидуалните приноси, дадени от отделните представители на това уникално геополитическо учение;

-Авторът има възможност да навлезе дълбоко в тъканта на доктрината, за да обясни историческите причини, за нейната поява.

- В състояние е да изясни аргументационния арсенал, с който се обосновават водещите идейни опори на парадигмата;

- Разкрива оригиналността на евразийските интерпретации свързани със същността на цивилизацията, обществената еволюция, спецификите на различните култури, особеностите на държавата и пр.

В резултат научни приноси на доц. Манов в този монографичен труд могат да се обобщят най-кратко по следния начин:

Първо, очертани са ясно и в пълнота идейните измерения на евразийската политическа доктрина.

Второ, разкрито е взаимното влияние между евразийството и българската политическа мисловност, между двете световни войни.

Трето, на тази основа е обяснена появата на явлениято „нов дух“, сред българската интелигенция, след националните катастрофи.

Четвърто, на обществознанието е предложена една ясна алтернатива за възможностите да се коригират определени последици от еднopolюсни, неолиберален политически проект.

Пето, изяснени са позитивите на перспективите, които евразийския проект предлага, за предстоящото развитие на Европейския съюз и България в частност.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ: Цялостната оценка и на научното творчество, на доц. д-р Борис Манов не оставя никакви съмнения, че той е дал вече на науката приноси, които удовлетворяват напълно изискванията за присъждането на академичната длъжност „професор“. Неговата продукция е цитирана многократно, от други авторитетни учени. За книгите му са публикувани и редица положителни рецензии. Цялата изискуема документация, свързана с конкурса е представена в изряден вид. Практическите въпроси на конкурса са решени напълно в духа на академизма и законосъобразността. Единственото нещо, за което изказвам съжаление тук е, че авторът не е решил да предложи книгата си за евразийството, за защита и като голяма докторска дисертация. **Пред вид на изнесените факти, установени с рецензията ми, без никакво колебание и с пълна убеденост, предлагам на уважаемите членове на Научното жури ДА ПРИСЪДИ на доц. д-р Борис Филипов Манов длъжността „професор“, по обявената специалност в Държавен Вестник. /Политология./ История на политическите учения и теория на политиката/. Той заслужава напълно и ще носи с достойнство това ново академично признание.**

20 октомври 2016 г.

РЕЦЕНЗЕНТ:

Проф. д. ист. Трендафил Атанасов Митев